

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 grudnia 2013 roku

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący:	SSA Wojciech Kociubiński
Sędziowie:	SA Andrzej Kot (spr.) SO del. do SA Klara Łukaszewska
Protokolant:	Aldona Zięta

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej Urszuli Piwowarczyk - Strugały

po rozpoznaniu w dniu 19 grudnia 2013 roku

sprawy oskarżonego **S. D.**

z art. 55 ust 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 roku; art. 62 ust 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 roku; art. 178 a § 1 k.k.

z powodu apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Opolu

z dnia 1 października 2013 roku sygn. akt III K 81/13

I. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego S. D. w ten sposób, że stosując art. 60 § 2 i §6 pkt 2 k.k. za przypisany w pkt 1 części rozstrzygającej czyn z art. 55 ust 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii wymierza temu oskarżonemu kary roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych grzywny po 10 (dziesięć) złotych, stwierdzając, że utraciło moc orzeczenie o karze łącznej zawarte w pkt 4;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. na podstawie art. 85 k.k. i 86 § 1 k.k. wymierza oskarżonemu karę łączną roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności zaliczając na jej poczet, na podstawie art. 63 § 1 k.k., zatrzymanie w dniu 18 stycznia 2013 roku;

IV. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. G. 600 zł tytułem kosztów nieopłaconej obrony z urzędu oskarżonego S. D. w postępowaniu odwoławczym oraz 138 zł tytułem zwrotu podatku VAT;

V. zwalnia oskarżonego S. D. od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

S. D. został oskarżony o to, że :

I. 16 stycznia 2013 r. wbrew przepisom ustawy dokonał przewozu wewnątrzspółnotowego z terytorium Republiki Czeskiej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej środka odurzającego w postaci 154,14 grama konopi innych niż włókniste oraz środka psychotropowe w postaci amfetaminy w ilości 245,46 grama, co stanowi znaczną ilość

tj. o przest. z art. 55 ust. 1 i 3 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 r. (Dz. U Nr 179 poz. 1485) z późniejszymi zmianami

II. w dniu 18 stycznia 2013 r. w G., wbrew przepisom ustawy posiadał środki odurzające w postaci 154,14 grama konopi innych niż włókniste oraz środki psychotropowe w postaci amfetaminy w ilości 245,46 grama, co stanowi znaczną ilość,

tj. o przest. z art. 62 ust. 2 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 r. (Dz. U Nr 179 poz. 1485) z późniejszymi zmianami

III. 18 stycznia 2013 r. w G., kierował samochodem marki C. (...) o nr rej. (...) będąc po wpływie substancji psychotropowej amfetaminy w stężeniu we krwi 265 ng/ml (...) stężeniu we krwi 1,7 ng/ml,

tj. o przest. z art. 178a § 1 kk

Sąd Okręgowy w Opolu wyrokiem z dnia 1 października 2013 r., sygn. akt: III K 81/13 orzekł:

1. w miejsce czynu opisanego w pkt I zarzutu uznał oskarżonego S. D. za winnego tego, że w dniu 16 stycznia 2013 r. wbrew przepisom ustawy dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia z terytorium Republiki Czeskiej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej środków odurzających w postaci 154,14 gramów konopi innych niż włókniste oraz środków psychotropowych w postaci amfetaminy w ilości 245,46 gramów, co stanowi znaczną ilość, to jest uznaje oskarżonego za winnego popełnienia przestępstwa z art. 55 ust. 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.) i za to na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności i 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny, przyjmując jedną stawkę za równoważną kwocie 10 (dziesięciu) złotych;

2. uznał oskarżonego S. D. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, opisanego w pkt II zarzutu, to jest przestępstwa z art. 62 ust. 2 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.) i za to na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

3. uznał oskarżonego S. D. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt III zarzutu, to jest przestępstwa z art. 178 a § 1 kk i za to na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

4. na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk orzeczone oskarżonemu S. D. w pkt 1, 2 i 3 wyroku kary pozbawienia wolności połączył i jako karę łączną wymierzył mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności;

5. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej oskarżonemu kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył zatrzymanie w dniu 18 stycznia 2013 r.;

6. na podstawie art. 70 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. nr poz. z późn. zm) orzekł przepadek dowodów rzeczowych zapisanych w Wykazie I/3/2013 poz. 1, 2, to jest orzekł przepadek woreczka strunowego z zawartością proszku koloru białego w ilości 245,46 gramów, woreczka strunowego z zawartością suszu roślinnego w ilości 145,14 gramów;

7. na podstawie art. 230 § 2 kpk nakazał zwrócić oskarżonemu dowody rzeczowe zapisane w Księdze przechowywanych przedmiotów tut. Sądu pod numerem bieżącym 21/13 poz. 1, 2, 3, 4, to jest nakazuje zwrócić szklany słoik z zawartością 5 pustych woreczków foliowych oraz plastikowy pojemnik (1), torbę papierową (2), wagę elektroniczną (3), fragment pękniętej szklanej lufki (4);

8. na podstawie art. 42 § 2 kk orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów na okres 1 (jednego) roku;

9. na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (Dz.U. nr 16 poz. 124 z późn. zm.) zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata J. G. kwotę 738 (siedmiuset trzydziestu ośmiu) złotych, w tym podatek Vat tytułem udzielonej oskarżonemu nieopłaconej obrony z urzędu;

10. na podstawie art. 624 § 1 kpk i art. 627 kpk zwolnił oskarżonego częściowo od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w ten sposób, że wymierzył mu jedynie opłatę w kwocie 500 (pięciuset) złotych.

Apelację od tego wyroku wniósł obrońca oskarżonego zaskarżając wyrok w częściach dotyczących – kwalifikacji prawnej czynu przypisanego mu w pkt I tego orzeczenia, a także orzeczonej wobec niego kary łącznej, zarzucając:

1. błąd w ustaleniach faktycznych wynikający z niedopuszczalnego rozstrzygnięcia przez Sąd I instancji na niekorzyść oskarżonego, jawiących się w toku postępowania wątpliwości co do rzeczywistego miejsca nabycia przez niego wskazanych w sentencji tego orzeczenia środków odurzających i psychotropowych – skutkujący uznaniem wbrew wspomnianym wątpliwościom, że zostały one przez wymienionego nabyte i przywiezione do kraju z Republiki Czeskiej i w konsekwencji z uwagi na znaczącą ich ilość – bezzasadnym wymierzeniem u w oparciu o treść art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii – kary 3 lat pozbawienia wolności.

2. rażąco niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego kary łącznej w stosunku do rzeczywiście popełnionych przez niego czynów.

Podnosząc powyższe zarzuty, apelujący wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku wyrażającą się odstąpieniem od przyjętej przez Sąd Okręgowy tezy o naruszeniu przez oskarżonego przepisu o wewnątrz wspólnotowym nabyciu i przywozie na teren RP ujawnionych u niego środków odurzających i psychotropowych i w konsekwencji uniewinnienie go od zarzutu popełnienia czynu przypisanego mu w pkt I tego orzeczenia;

a także o:

2. wydanie złagodzenie dotychczas orzeczonej wobec oskarżonego kary.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja okazała się zasadna w zakresie zarzutu rażącej niewspółmierności kary.

Pierwszy z podniesionych zarzutów był oczywiście chybiony. Nie dopuścił się Sąd Okręgowy błędowi w ustaleniu miejsca wejścia w posiadanie narkotyków przez oskarżonego i w konsekwencji prawidłowo ustalił, że narkotyki te oskarżony przewiózł z Czech na terytorium Polski, dokonując ich wewnątrz wspólnotowego nabycia w rozumieniu art.4 pkt 33 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii. Prawdą jest, że podstawą tych ustaleń były przede wszystkim wyjaśnienia oskarżonego. Wbrew zarzutom apelującego, dokonana przez Sąd Okręgowy ocena owych wyjaśnień mieści się jednak w granicach zakreślonych art. 7 kpk i jako taka nie może zostać skutecznie zakwestionowana. Nie umknęła uwadze Sądu orzekającego ewolucja wyjaśnień oskarżonego, należycie przeanalizowane zostały również podawane przez oskarżonego przyczyny zmiany kolejnych wersji, które jako wyjątkowo infantylne nie mogły zostać uznane za przekonujące. Dość powiedzieć, że pierwsza, spontaniczna relacja procesowa oskarżonego wskazująca na wewnątrz wspólnotowe nabycie posiadanych przez niego narkotyków

została powtórzona (z niewielkimi zmianami) jeszcze podczas dwóch kolejnych przesłuchań w toku postępowania przygotowawczego, a biegunowo odmienne wyjaśnienia złożone na rozprawie były tylko nieudolną próbą wycofywania się z dotychczasowych twierdzeń, w sytuacji gdy oskarżony zdał sobie sprawę z konsekwencji ich prawnokarnej oceny. Lakoniczność argumentacji przywołanej na poparcie stawianego zarzutu, w zestawieniu z motywami uzasadnienia zaskarżonego wyroku, czyni zbędnym szersze omawianie tej kwestii. Wystarczy zatem stwierdzić, że Sąd odwoławczy podziela ocenę przeprowadzonych dowodów zaprezentowaną przez Sąd I instancji i w rezultacie aprobuje poczynione ustalenia faktyczne.

Rację ma natomiast skarżący, gdy zarzuca zaskarżonemu wyrokowi rażącą surowość kary pozbawienia wolności orzeczonej za przestępstwo przypisane w punkcie 1. Wprawdzie odpowiada ona dolnej granicy ustawowego zagrożenia przewidzianej w art. 55 ust 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, a nadto Sąd I instancji trafnie dostrzegł wiele okoliczności obciążających, to wspomniano już jednak wyżej, że podstawą odpowiedzialności oskarżonego za to przestępstwo były jego wyjaśnienia. Bez tego dowodu - przyznania się oskarżonego, skazanie za zbrodnię było by wykluczone. Jeśli uwzględni się nadto rodzaj przewiezionych przez granicę narkotyków i ich ilość, zbliżoną do dolnego progu „znaczności”, o jakiej mowa w powołanym przepisie, należy przyjąć, że oskarżony zasługuje na nadzwyczajne złagodzenie kary (art. 60 § 2 kk). Karami, które należy uwzględnić powyższe okoliczności, jak również i te akcentowane w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, to kary roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz 50 stawek dziennych grzywny po 10 zł.

W pozostałej części zaskarżony wyrok, jako prawidłowy, został utrzymany w mocy.

W rezultacie powyższej zmiany jednej z kar jednostkowych pozbawienia wolności utraciło moc orzeczenie o karze łącznej. Z uwagi na bliski związek pomiędzy przypisanymi przestępstwami, Sąd Apelacyjny wymierzył oskarżonemu na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk karę łączną na zasadzie pełnej absorpcji.

Orzeczenie o kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze znajduje oparcie w art. 624 § 1 kpk.

Zważywszy, że koszty obrony z urzędu nie zostały przez oskarżonego pokryte orzeczono o nich na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy Prawo o adwokaturze.